

En urt hun søger; af formen er den kendt
Af farve og lugt, af dens fyldige frugt
De unge, de modne – og de visne, er det hændt
Nogle mindre, andre større; nogle friske, andre tørre

Den véd hun finder den, den bærer ej nag;
Mens hun høster, må hun strø de livgivende frø
De kan ej gemme sig, de kommer for en dag
Ja, det kan de tro, hun har set dem gro!

Gruttet og stødt. Findelt og malet
Tørret og brændt – til aske omtrent
Blandet med vand, varmet og svalet
Balsam og afkog, gemt hen i en krog

Klogkonen, kærlingen; skattet og forhadet
Hun hører din bøn, hun tager sin løn
Uønsket, udstødt og af gud forladt
Hun læger de uvel – eller slår dem ihjel.

I denne underfulde nat, når solen fra himlen er fløjen
Og månens sølver lys fører hendes øjen
Urter og svampe samler hun, fra ager til skov må hun gå
Nogle kan lindre, mod andre kan hjerter ej stå

Udmarken er et lønligt sted, men lønsom er den og'
Underfuld og græsselig er dens lov
Sagn fortæller om magter, der findes, om de søges
Men i nat er det urternes kræfter, der øges

Samlet i månelysen på den allerkorteste nat
Når tørret, bliver dens styrke aldrig mat
Den læger mangel en dårligdom, farerne er få
Dens undergørende kræfter kan man ej forsmå

Her i denne skærsommer nat finder hun den ved lugten og synet
Til lægdommens værdige brug bliver den plukket, bliver den stynet

Gør dem raske, gør dem syge, blind dem, bind dem til hendes sind
Køl dem, varm dem, dulm deres smerter, driv dem fra deres gode skind!

Urter kan gøre dig karsk og kvik
Når brugt ifølge sæd og skik
Såres herskerindens ære
Kan de sindet dog fortære

Flere kan findes i nattens udmark
I blomst og rod, i løv og bark
Nogle er gode, andre fule
I koglerskens hule

Meldrøjer – misfødslar, kramper og syner
Søvnløshed helses af agermånes-dyner
Fingerbøl, natskygge, brandbæger slår ihjel
Kamille og hyld gør alle vel

Disse og andre urter er skåren

Brugt siden tidernes morgen
Lønner du vel for lyst eller lyde
Af hendes kunst og gunst vil du nyde